

MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1987700534

ISBN-10:
1987700538

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

1) Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial

Ne tragem,
din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial,
care s-a Conștientizat,
în Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
care au devenit Eveniment Primordial,
al Cunoașterii,
atunci când fiecare ciob iluzoriu,
rămas din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
a Început să reflecte,
diferit,
fiecare în parte,
Energiile Marii Contemplări Universale,
care au devenit,
prin reflecție,
propriile lor Dimensiuni,
cum este Spațiul și Timpul,
în cazul Iluziei ciobului nostru,
care a determinat,
Existența,

și Dumnezeul Creator,
al Dimensiunilor,
care determină,
Iluzia Cunoașterii,
ce a creat Iluziile Vieții și Morții,
din cadrul Iluziei Existenței ciobului nostru,
provenit din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial.

2) Iluzia Existenței unui ciob

Rătăciți printre meandrele Libertății,
nu știam că orice cale am fi ales,
era cea mai dreaptă,
pentru Iluziile Vieții și Morții,
care și-au făurit,
îndeajuns de mulți Timpi și Spații,
încât Iluzia Existenței fiecarui ciob,
provenit din Marea Iluzie a Spargerii,
care ne apare ca fiind,
Evenimentul Primordial al Cunoașterii,
provenit din Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
să poată cuprinde Infinitul,
chiar dacă Sinea lui,
este doar Iluzia Existenței unui ciob,
și nu reprezintă nimic mai mult,
decât o fărâmă de Imaginație,
din Visul unei Deșertăciuni,
plină de boli și suferințe,
care se crede și acum,
Dumnezeul Creator,
al propriei sale Lumi.

3) Unicul care cunoaște Calea Eliberării

Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
este de dinainte,
de Iluzia Marii Spargeri,
a Oglinzilor Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
iar fața lui de acum,
este reflectată distorsionat,
de ciobul Iluziei Vieții și Morții,
care vrea să ni-l ascundă,
în ungherele Sufletelor,
știind că este Unicul,
care cunoaște Calea Eliberării,
de Iluzia Suferinței acestei Lumi.

4) De unde provine Predestinarea

Cum nu există Libertate fără Cunoaștere,
nici Adevăr fără Minciună,
 nu poate fi,
în Lumile Iluziilor,
care ne cântăresc Suferințele,
pe Balanțele Marilor Iluzii ale Spargerii,
Marii Contemplări Universale,
de unde provine Predestinarea,
care ne-a răpit,
 din brațele Străinului Subconștient,
din Eu-l căruia făceam parte,
fără de Spații și Timpi,
ai Iluziilor Vieții și Morții.

5) Cunoașterea Iluzorie a Lumilor

Încătușate cu lanțurile Iluziilor Vieții și Morții,
Eternitățile Clipelor,
au fost forțate să se irosească pe Sine,
pentru Timpul,
care este reflectat în mod fals,
de Iluzia Existenței,
ciobului spart,
provenit,
din Iluzia Marii Spargeri,
care reflectă ca fiind Timp,
una dintre Energiile Marii Contemplări Universale,
ce poate că nici măcar nu a aflat,
cum îi este folosită imaginea,
de către Cunoașterea Iluzorie a Lumilor.

6) Străzile fără ieșire

Copacii fără rădăcini,
ai Conștiințelor,
își jertfesc,
pe altarele Iluziilor Vieții și Morții,
frunzele ruginite ale Gândurilor,
îndurerate de atâtea,
Cimitire de Cuvinte,
rostite pe străzile
fără ieșire,
și fără nume,
ale Destinelor noastre,
care ne retează,
de fiecare dată,
pașii Viselor,
la tălpile Zidurilor de Credințe,
ce înalță Catedralele atâtor Iluzii,
perfide și cinice,
care ne leagă cu lanțurile sclaviei,
de Teama de a ne cunoaște,
Amintirile din Viitorul Iubirii,
care ne leagă,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

7) Dincolo de orice înțeles

Mai departe,
de Iluziile Existenței,
doar razele Iubirii,
mai pot pătrunde,
în adâncurile Universului nesfârșit,
al Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din inima căruia,
ne tragem seva,
de a fi noi înșine,
într-o Lume,
care nu ne aparține,
și vrea să ne transforme,
în rădăcinile ofilite,
ale Non-Sensului existențial,
pe care o minte bolnavă și sadică,
l-a creat,
dincolo de orice înțeles al nostru.

8) Încât să nu poată avea asemănare

Suntem hrăniți,
cu atât de mult deșert de Zile,
încât nici Timpul,
nu le mai poate duce,
pe spinările gârbovite ale Amintirilor,
din care Suferințele,
își clădesc palate,
atât de strălucitoare,
încât orice Infern al Singurătății,
s-ar lăuda cu ele,
înaintea oricărei Creații,
a vreunui Dumnezeu,
chiar fiind,
atât de nebun și sadic,
încât să nu poată avea asemănare,
cu nici un altul,
din întregul Univers,
al Grozăviilor.

9) Pentru totdeauna praful Speranțelor

Am îmbrăcat,
mantaua neagră a Zâmbetelor zadarnice,
din care Libertatea Morții ne-a croit,
Destinele Viselor,
țesute de acele ruginite și împleticite,
ale Pașilor tăioși,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care ne tranșează carnea,
Fericirilor și Durerilor,
în același malaxor,
al trecerii Iluziei unui Timp,
din care nu ne alegem,
niciodată,
cu nimic altceva,
în afară,
de Cimitirele de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
pentru totdeauna,
praful Speranțelor.

10) Istoriile Non-Sensului-Existențial

Resturi de cioburi,
care se cred Dumnezei,
fiindcă pot tăia și ucide,
Destine la fel de iluzorii,
zac părăsite,
pe holurile lungi și interminabile,
ale Deșertăciunilor,
care ne-au furat,
unicul Adevăr Absolut,
care este Iubirea,
din sângele Răsăriturilor,
Străinului nostru Subconștient,
fiindcă este atât de arzător,
încât le-ar fi incendiat,
cu Focurile sale Sacre,
toate Viețile și Morțile false,
ale Istoriilor Non-Sensului-Existențial,
al acestei Lumi,
a Nimănui.

11) La butoniera Iluziilor Vieții și Morții

Cad adânc în mine însumi,
lovindu-mă cu tărie,
de stâncile Amintirilor,
care-mi străjuiesc prăpastia Suferinței,
în care mă afund lipsit de Speranța,
Iluziei unei Mântuiri,
față de Imaginea,
care nu am fost niciodată eu,
dar pe care am fost obligat să o port,
la butoniera Iluziilor Vieții și Morții,
aflând cât de fals am fost Creat,
alături de toate,
Frământările și Remușcările,
Clipelor mele,
rătăcite pe o stradă pustie și tristă,
a unui Destin,
al Nimănui.

12) Poate concepe

Doar cel ce gândește,
prin filtrul Iluziilor Vieții și Morții,
poate concepe,
un Început și un Sfârșit,
pentru Iluzia Marii Spargeri,
care a făcut cioburi,
Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
aruncând ulciorul Eternității,
plin cu laptele primordial al acestora,
de pereții Conștiinței,
unui Univers al Adevărului Absolut,
determinând Iluzia Existenței,
ce ar fi născut Simțirea.

Astfel,
Totul este o Iluzie,
dacă devine Cunoscut,
precum Iluzia Începutul și Sfârșitului,
a Spargerii și Simțirii.

13) Lava Energiilor Primordiale a Totului

Nu poate fi Existență fără Iluzie,
precum Adevăr fără Minciună,
în afară de Absolutul Primordial,
a cărui Cunoaștere Primordială,
este Focul Sacru al Marii Contemplări Universale,
care în Conștientizarea Iluziilor Vieții și Morții noastre,
ne apare sub forma Oglinzilor Paralele,
care se reflectă arzând la infinit,
una în alta,
determinând lava Energiilor Primordiale a Totului,
din trupurile cărora printre multe altele,
a încolțit și Iluzia Existenței noastre,
percepându-le la rândul ei,
ca fiind Timp și Spațiu,
Iubire sau Ură,
Bine și Rău
Frumos și Urât,
și atâtea altele,
încât s-au grupat,

Iluziile Maleficului şi Beneficului,
ce au avut nevoie,
de un Dumnezeu imaginar al Ierarhiilor,
pentru a le stăvili,
cu biciul Păcatelor Originare,
Orgoliile,
care nu ne-au aparținut nouă,
niciodată.

14) Care se afla pe tărâmul Absolutului Primordial

Iluzia Existenței este o rătăcire,
a Conștiinței Totului,
prin ungherele Iluziei Cioburilor Marii Spargeri,
de care s-a tăiat atât de adânc,
încât a avut nevoie de bandajul Iubirii noastre,
care se afla pe tărâmul Absolutului Primordial,
ce a devenit Adevăr,
după ce am fost furați,
din brațele Străinului nostru Subconștient,
care și acum ne caută mereu,
prin Sângele pierdut al Simțirilor,
ale căror Sentimente,
caută să-și regăsească Genele rătăcite,
ale Iubirii de dinainte,
de a fi separate Energiile Primordiale,
ale Marii Contemplări Universale,
de către Iluzii,
cum ar fi Spațiul și Timpul,
în cazul nostru.

15) Marile Spargeri, Contemplări și Tăceri

Risipiți prin cotloanele,
Iluziilor Cioburilor Marii Spargeri,
a Absolutului Primordial,
transformat,
prin Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplării Universale,
în Marile Tăceri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ning cu Suferința,
Începutului și Sfârșitului,
izvorâtă din rana vie,
în care ni s-a tăiat Iubirea,
atunci când a călcat apăsat,
pe tăișurile ascunse ale Cioburilor,
care se cred Dumnezei,
ce nasc Lumi iluzorii,
din care fiecare vede prin dioptriile proprii,
Marile Spargeri, Contemplări și Tăceri.

16) Țărmurile Conștiințelor

Suntem obligați de Iluziile Vieții și Morții,
să concepem fiecare Fenomen,
ca fiind un Început al unui Sfârșit,
fără a avea Libertatea,
să alergăm liberi,
prin Infinitul propriei noastre Conștiințe,
care ar fi gata oricând,
să ne scoată din apa mărilor atât de sărate,
a Lacrimilor Cuvintelor noastre,
Jaloanele Suferinței,
Păcatelor Originare,
tuturor Ierahiilor,
pentru a vedea cu Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Nevăzutul,
a cărui priveliște,
este peste orice imaginație și imagine,
a Iluziei Existenței,
peste care se va așterne praful Primordial al Totului,
atunci când Marea Eliberare din noi,
ne va cuprinde cu valurile sale,
Țărmurile Conștiințelor.

17) Timpanele Zilelor

Topoare de Orgolii,
rănesc carnea surdă a Clipelor,
din care Iluziile Vieții și Morții,
vor să ne croiască veșmintele Însingurării,
cu acele boante ale Suferințelor,
care ne sfârtecă,
Timpanele Zilelor,
ce nu ne mai aud,
mai demult decât Vremea Vremurilor,
Rugăciunile,
Genunchilor Privirilor noastre pierdute,
pe Tărâmurile Icoanelor de Jar,
ale unor Iubiri,
ce par a nu fi niciodată,
ale noastre.

18) Înaintea Ulciorului Totului Primordial

Dacă am fi fost,
înaintea Ulciorului Totului Primordial,
și am fi avut posibilitatea,
să-l trântim de toți pereții Viselor noastre,
fiind creatorii Marii Iluzii a Spargerii,
din Cioburile căruia,
să se nască Iluziile Existenței,
printre care și Iluziile Vieții și Morții noastre,
cu toate Suferințele și Fericirile lor,
cu siguranță,
că am fi făcut tot posibilul,
ca să nu fie spart niciodată,
convinși fiind,
de prețul prea mare plătit,
pentru Non-Sensul Existențial,
al Lumii.

19) În aerul irespirabil al Absurdului

Odată căzuți,
în groapa comună,
a Iluziilor Vieții și Morții,
oricât am încerca să ne ridicăm,
din praful stelar al Suferințelor,
nu vom reuși decât să-l împrăștiem,
peste alte Energii Primordiale,
ascunse de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin Genele Sângelui,
Conștiinței noastre,
care s-ar îneca definitiv,
în aerul irespirabil al Absurdului,
Visului Non-Sensului Existențial.

20) Fântânile adânci ale Disperării

Amăgirile,
risipite prin pustiurile Iluziilor Vieții și Morții,
care își conștientizează cioburile,
provenite din Marea Iluzie a Spargerii,
își sapă singure,
fântânile adânci ale Disperării,
prin praful stelar al Absurdului,
din care Sensul Suferinței,
speră să închege,
argila necesară Frământărilor spirituale,
de pe masa cea de taină,
a roții olarului Dumnezeu,
care poate să învârtă,
atât de mult Conștiințele,
până când va scoate din Marile lor Tăceri,
un alt Ulcior al Totului Primordial,
pe care să-l spargă din nou,
pentru a Crea o Lume,
cu o Perfecțiune și mai Imperfectă,
decât cea existentă acum,
unde să troneze pentru totdeauna,
Paradisul oricărui Infern.

21) Să rămânem pentru veșnicie

Pare că ni s-ar fi deschis,
Cerurile Sentimentelor,
prin nesfârșirea cărora,
să alergăm,
ținându-ne de mâna Destinului,
care să nu ne mai rănească,
răpindu-ne,
din propriile noastre,
Amintiri despre Viitorul,
Eternității unei Clipe,
în care să rămânem,
pentru veșnicie,
alături de Iubirea,
care ne mai descântă și acum,
Cuvântul Facerii,
în care ne-au împotmolit,
Iluziile Vieții și Morții,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

22) Fața răvășită a Deznădejdii și Disperării

Ne înotam Gândurile,
spre Țărmurile Adevărurilor,
pe care le credeam Absolute,
fără să știm vreodată,
câtă Lumină Divină,
a Iubirii,
a rămas fără de noi,
atunci când naufragiați fiind,
ne înecam Eternitatea Clipei,
la tălpile Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne hrăneam Orgoliile unui Timp,
a cărui energie,
ne ardea trupurile Cuvintelor,
ca din cenușa lor,
să ne clădească Catedrale reci și arogante,
pline de Vise deșarte,
pe ruinele cărora,
mai stau agățate și acum,
Icoanele Singurătății,
din care ne zâmbește,
fața răvășită,
a Deznădejdii și Disperării,
propriului Destin.

23) Iluzia Plăcerii

Ne naștem,
umerașe de haine,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom purta,
de fiecare dată,
atunci când va ploua,
peste Visele noastre,
cu stropii grei și fierbinți,
ai Lacrimilor de Cuvinte,
ce parcă ar vrea să ne salveze,
ajutându-ne să evadăm,
în brațele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fără să știe,
că și acesta s-a pierdut,
mai demult decât Vremurile Vremii,
în oceanul atracției sexuale,
fiindu-ne furată Lumina Divină,
a Iubirii,
pentru a primi în schimb,
carnea murdară și fierbinte,
a Iluziei Plăcerii.

24) Lacrimi de Cuvinte

Rădăcini uscate,
rup țărâna Gândurilor,
din scrisorile cărora,
ne-am întrupat,
undeva-cândva,
Sentimentele,
care ni se preling și acum,
pe treptele înghețate,
ale Simțămintelor,
din care ne clădim,
Eternitățile de Clipe,
ale Ochilor de Cer,
ai Privirilor pierdute,
din care izvorăsc,
Lacrimile de Cuvinte,
care ne ning,
cu fierbințeala Iubirii,
pe care o dăduserăm pierdută,
la mica publicitate,
a ziarului fără nume,

al Destinului nostru,
la țărmurile căruia,
ne-au poposit Visele,
Lacrimilor de Cuvinte,
ce ne spală și acum,
Amintirile Viitorului,
pe care am vrea să-l eliberăm,
din brațele Disperării unei Singurătăți,
unde am rămas prizonierii,
Iluziilor Vieții și Morții,
înecați în aceleași,
Lacrimi de Cuvinte,
pe care nu le vom putea rosti,
vreodată,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

25) Irosite pe nimic de Timpul gregar

Cumpene fierbinți,
ale Destinelor,
scot Apa Iluziilor Vieții și Morții,
din venele tăiate,
ale Orizonturilor însângerate,
ce vor să se sinucidă,
de fiecare dată,
când realizează,
cât de singure și neputincioase pot fi,
înaintea Nopților sau Zilelor,
unor Eternități de Clipe,
care sunt irosite pe nimic,
de Timpul gregar,
al Non-Sensului Existenței,
propriilor noastre Trăiri.

26) Destinul unei Întâlniri

Poduri de Gânduri ruinate,
vor să ne traverseze,
Pașii fierbinți ai Sentimentelor,
pe celălalt mal,
al Dorințelor,
care curg spre Amintirile Viitorului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce par a fi atât de neliniștite,
încât vor să ne rupă țărmurile,
Viselor neîmplinite,
ale Privirilor,
ce ne-au împletit,
undeva – cândva,
Ochii de Cer ai Fericirii,
într-un lanț al Lacrimilor de Cuvinte,
pe care să-l purtăm,
de fiecare dată,
la gâturile Speranțelor,
atunci când trebuie să ne așteptăm,
Destinul,
unei,
Întâlniri,
ce pare să nu mai vină,
și în gara Clipelor noastre.

27) Ochii încercănați de coșmarurile Deșertăciunii

Pierdut,
printre Frământările însângerate,
ale Orizonturilor,
care-și cern făina Zilelor,
întrupărilor Viselor noastre,
dospite cu drojdia Non-Sensului Existențial,
ale cărui Simțăminte,
se ard la foc mic,
ca să fie cât mai pătrunse,
de flăcările însetate,
ale Suferințelor și Privirilor iscoditoare,
care ne coc în profunzime,
Zâmbetele reci și ironice,
ale Întrebărilor,
rămase de fiecare dată,
fără Răspunsuri,
din partea Iluziilor Vieții și Morții,
din ceștile cărora ne bem,
în fiecare Dimineață,
Ochii încercănați,
de coșmarurile Deșertăciunii.

28) Catedrale din Oase de Vise

Alergăm spânzurați de Lume,
pe funia unui Destin,
care ne-a fost întinsă,
drept capcană,
în lațul căreia,
să se sugrume Lumina Divină,
din Speranța,
care ne înveșmânta,
Ochii de Cer,
ai Fericirii,
ucise mișelește,
de o Creație,
atât de criminală,
încât și-a făurit,
Catedrale din Oase de Vise,
prin care încă se mai se scurge,
sângele inchizițiilor unor Suflete,
ale căror Lacrimi de Cuvinte,
mai spală și acum,
mormintele uitate ale Iubirilor.

29) Ce zace acum abătută

Roase până și ele,
de dinții cariați ai Orgoliilor,
Promisiunile,
își spală fețele murdare,
ale Eșecurilor,
de Lacrimile Cuvintelor,
în fiecare Dimineață,
cu Apa stătută și tulbure,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care Zidurile Sângelui,
își clădesc alte Istorii,
ale Amintirilor din Viitorul,
care undeva-cândva,
era al unei Iubiri,
ce zace acum abătută,
prin catacombele credințelor false,
fără să știm câtuși de puțin,
că ne aparținea nouă.

30) Cuvinte de Ceară

Urme grele și împietrite,
stau la rând,
să-și primească lamele tăioase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le va sculpta,
Amintirile Viitorului,
în diverse figurine,
ale Cuvintelor de Ceară,
din a căror lumânări de parastas,
vor arde până la epuizare,
Amintirile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
din cenușa căruia,
se va produce,
cel mai perfect îngrășământ natural,
pentru rădăcinile Deșertăciunii.

31) Departe în mine

Departe în mine,
am vrut să mă regăsesc,
căutând țărmul Cuvintelor tale,
sub Orizonturile cărora am naufragiat,
bântuit de Furtunile existențiale,
prin care ne treceau Adevărurile,
pe care,
nici unele dintre Iluziile Vieții, Morții și Fericirii,
nu le credeau,
pe Cuvânt,
de când valurile Singurătății,
au început să le spele fețele rătăcite,
prin venele Privirilor,
care ni se înnodau,
la fiecare trecere a străzii,
Viselor noastre,
ce a rămas nepietruită și acum,
de către Zilele desfundate ale Nimicurilor,
în gropile cărora ne împotmolim,
Destinul.

32) Frigul Buzelor unor Iubiri

Litere de foc,
aprind Zidurile de ceară,
ale Cuvintelor,
din care ne clădim Lumânări de Vise,
care să se topească,
pe Frigul Buzelor,
unor Iubiri,
ce par a fi amuțit,
pentru totdeauna,
privind cu Ochii de Cer plumbuit,
la Icoanele contrafăcute,
care pretind că l-ar reprezenta,
pe Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
știind că acesta este cu totul altul,
în Amintirile Viitorului,
de unde au fost izgonite,
de către Destin.

33) Trăiri și Gânduri

Cerurile Ochilor,
orbiți de Privirile înlemnite,
ale Rădăcinii Deșertăciunilor,
tăiate-n felii,
de lamele însângerate,
ale Orizonturilor însingurate,
care ne sunt servite,
fiecărora dintre noi,
pentru a le consuma,
după gustul Iluziilor Vieții și Morții,
la masa golită de Trăirile și Gândurile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din carnea căruia suntem îndemnați,
să ne gătim,
bucatele alese ale Păcatelor Originare,
și Uitării,
de noi înșine.

34) Care ne-a ucis Libertatea

Cuvintele de Ceară,
ale Lumânărilor aprinse,
din Inimile de Cer,
ale Remușcărilor,
ne incendiază Eternitatea Clipei,
care ne arde,
în vâlvătăile Timpului indiferent,
Amintirile Viitorului,
prelinse,
pe mâinile însângerate ale Destinului,
care ne-a ucis Libertatea,
de a fi noi înșine,
cei fără de Iluziile Vieții și Morții.

35) Prin încăperile Conştiinţei

De când Speranţele ne-au devenit,
picioarele scaunelor unui Timp,
pe care să ne aşezăm,
Neputinţa,
întregul mobilier al Iluziilor Vieţii şi Morţii,
a fost astfel amenajat,
prin încăperile Conştiinţei,
încât să nu poată fi luminat niciodată,
de Lumina Divină,
a Străinului Subconştient,
al Adevărului Absolut,
pe care o purtăm în genele Viselor,
de dinainte de a fi Lumea,
pentru a nu conştientiza,
Non-Sensul propriei noastre Existenţe,
în această Lume,
a Deşertăciunii.

36) Necunoscut nouă

Poduri de Primejdii,
ne trec Apele tulburi și murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
spre împlinirea unui țel,
necunoscut nouă,
al Creației atât de ahtiată,
după mirosurile dezgustătoare,
ale Păcatelor Originare,
din care suntem forțați,
să ne croim,
Cimitirele de Cuvinte,
la căpătâiul cărora,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
nu a aprins niciodată,
vreo lumânare de Recunoștință,
care să se topească,
pe țărâna Întrupării noastre.

37) Descompus

Așteptările ceasurilor stricate,
ale Zâmbetelor,
false și împietrite,
care cad înghețate,
pe buzele crăpate,
de Gerul Cuvintelor,
ale Clipelor,
înstrăinate de propriul Sine,
care ne-a fost vândut pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții,
de către Destinul,
care nu mai are nimic de spus,
Amintirilor noastre din Viitorul,
care ne-a fost descompus,
de Păcatele Originare,
ale Creației.

38) Rănile adânci ale Singurătății

Florile de Cuvinte,
veștejite în glastra Zilei,
ne amintesc,
de grădinile multicolore,
ale Sufletelor,
din care le-am cules,
Frumusețea,
Adevărului unei Iubiri,
care se usucă,
sub Privirile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a confiscat-o,
sub amenințarea Păcatelor Originare,
care ne obligă și acum,
să mușcăm din fructul otrăvit,
al Deșertăciunii,
unei Creații,
atât de greșite,
încât o renegă,
până și propriile ei Orizonturi însângerate,
de la rănile adânci,
ale Singurătății.

39) Infarct de Vise

Angoase crescute,
 cu îngrășământul,
Păcatelor Originare,
în deșerturile fără margini,
 ale Religiilor unor Iubiri ofilite,
care izvorăsc,
 din Cerul de plumb al Destinului,
a cărui ploaie rece,
indiferentă, și obraznică,
de Cuvinte,
îngheață Inima Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care face Infarct de Vise,
la masa Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă l-au hrănit,
 cu atât de multă Deșertăciune.

40) Fierbințeala Nerăbdării

E atâta Teamă,
în venele Speranțelor,
încât colții Fiarelor de Pradă,
ale Sentimentelor,
pot oricând,
să muște,
din Fierbințeala Nerăbdării,
care ne topește Cuvintele de Ceară,
lăsând în locul lor,
doar Cimitirele de Gânduri,
pe care încercăm să le ocolim,
în căutarea eternă a Fericirii,
alungate de către Creație,
pentru totdeauna,
de la masa Iluziilor Vieții și Morții,
unde ni se înfruptă Destinul,
cu cele mai alese bucate,
ale Păcatelor Originare,
gătite special,
numai pentru noi.

41) Pe coliva Ruinelor unor Fericiri

Zodii descărnate,
de corpurile albiilor,
prin care ne curg Destinele,
spre oceanul Păcatelor Originare,
mărginit de Nesfârșirea aparentă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
impusă de Cerurile plumbuite,
din Catedralele Deșertăciunii,
mare maestră,
a Promisiunilor de Ceară,
din care religiile și-au făurit,
Lumânări de Vise,
care să se topească,
la Parastasele Cuvintelor,
pe coliva Ruinelor unor Fericiri,
ce-au fost atât de sterpe,
încât au rămas,
ale Nimănui.

42) Absurdul Non-Sensului Existențial

Tălpile rănite ale Destinelor,
se cațără neputincioase,
pe crestele abrupte ale Păcatelor Originare,
care le arată prăpăstiile adânci ale Cuvintelor,
în care putem să cădem în fiecare Clipă,
irosită pe nimic,
de Timpul pătimaș al Existenței,
pe care-l țin Iluziile Vieții și Morții,
legat în lesa Creației,
de care se folosește,
Societatea de Consum Teamă,
dându-i un post de servitor,
pe scena ticsită de măștile perfide,
furate din garderoba,
Poftelor necurate,
ale Plăcerilor trupești și bănești,
care și-au construit,
Catedrale de închinăciune,
pentru proslăvirea Deșertăciunii,
unei Lumi,
atât de inconștientă de propria sa Existență,
încât nici una dintre istoriile ei,
nu poate fi despărțită,
de Absurdul Non-Sensului Existențial,
al Singurătății Nemuririi.

43) Atunci când Norocul ne ajută

Ne oglindim în noi înșine,
ca să ne putem privi,
în ochii Adevărului Absolut,
Străinul Subconștient din noi,
pentru care Rătăcirea,
este calea dreaptă,
iar Moartea,
Nemurirea,
de care trebuie să ne atârnăm,
Iubirea,
atunci când Norocul,
ne ajută să o aflăm,
ignorând Destinul,
perfid, corupt și fățarnic,
atât de supus Păcatelor Originare,
ale unui Creator,
dement,
total dezinteresat,
de Sinele nostru,
care fără voia noastră,
naște Suferințele acestei Lumi,
cunoscând-o.

44) Pe care să ni le bea însetate

Fulgere aruncate,
de săgețile Privirilor,
unui Cer greu și pătimaș,
al Ochilor de jar,
ai Icoanelor reci și agresive,
pe rugul cărora ne ardem carnea Zilelor,
pentru a se înfrupta din gustul lor,
colții tăioși,
de fiară neîmlânzită ai Predestinării,
unei Suferințe,
pe fruntea căreia am fost osândiți,
să ne răstignim,
Lacrimile Cuvintelor,
pe care să ni le bea însetate,
de Durerea noastră,
Iluziile Vieții și Morții.

45) Arzându-ne Cuvintele de Ceară ale Destinului

De parcă s-ar fi deschis Cerurile Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
atunci când am prins din zbor,
veșmintele magice ale Cuvintelor,
îmbrăcate de sărbătoare,
pentru Privirea pierdută și sfioasă,
a Nemuririi Iubirii tale,
izvorâtă din Sângele Eternității Clipei,
la Orizontul căreia,
ne-am oprit,
să ne bem întregul Foc Sacru al Viselor,
arzându-ne Cuvintele de Ceară ale Destinului,
unul câte unul,
până când buzele Speranțelor,
ne deveniseră din ce în ce mai reci,
ducând la ele,
cănile de pustiu,
ale unui Timp al Nimănui.

46) În Oglinda iluzorie a Cunoașterii unui Dumnezeu

Abia atunci,
când nu știm unde anume mergem,
găsim calea bătătorită,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care au călcat Pașii osândiți la Păcatele Originare,
ai Eternităților de Clipe,
răpite din Amintirile Viitorului,
înveșmântate cu lanțurile reci și tăioase,
ale Suferințelor,
care hrănesc Orgoliile unei Creații,
ce se devorează mai întâi pe sine,
și pe urmă tot ce derivă,
din energia ei malefică,
cum ar fi Spatiul și Timpul,
unui Univers al Non-Sensului Existențial,
care se reflectă,
în Oglinda iluzorie a Cunoașterii,
unui Dumnezeu,
care nu a reușit niciodată,
să se cunoască,
pe Sine,
fiindcă dacă ar fi făcut-o,
nimic din toate relele și bunele acestei Lumi,
nu ar fi existat.

47) Un singur pas

Zorii răstigniți ai Ochilor tăi,
pe crucea Destinului Iluziilor Existenței mele,
se răsucesc în cuiele ruginite,
ale Privirilor,
sângerând adânc,
Durerea apocaliptică a unei Amintiri,
din care nimeni nu va reuși vreodată,
să-și facă acoperiș,
deasupra capului Speranțelor,
ale căror tălpi ni s-au ros,
încât nu mai reușim să facem,
un singur pas,
împreună,
pe țărmul Regăsirii de noi înșine.

48) Al cărei Sens era tocmai lipsa lui

Mi-am prins,
ridurile frunții Destinului,
în Grețurile pânzei de păianjen,
ale Timpului,
ce tocmai se încruntau,
la valurile amenințătoare,
ale Iluziilor Existenței,
măsurându-le tăria Durerii,
cu vâsla Speranței,
pe care am găsit-o,
pe țărmul uitat de Dumnezeu,
departe în adâncurile Sufletului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pierdut și el,
în nesfârșirea unei Predestinări,
al cărei Sens,
era tocmai lipsa lui.

49) Învârtire a Durerii

Ne învârtim adeseori,
după noi înșine,
încercând să ne aflăm,
cât de curând,
propria Moarte,
care se învârte la rândul ei,
în jurul Gândurilor noastre,
ale căror Cimitire de Cuvinte,
nu au ce să ne mai spună,
în amețeala generală a Singurătății,
care ne învârte,
Destinele bete,
de caruselul Zilelor,
pe care l-au băut,
până la ultima picătură,
de Învârtire a Durerii,
în jurul,
acelui Nimănui,
care am devenit,
fără să ne dăm seama.

50) Buchete de Iubire

Ne-am împotmolit,
în urmele potcoavelor unor Cuvinte,
ce nu ne mai pot aduce Norocul,
risipit pe gardurile Privirilor,
dintre Visele care nu ni s-au împlinit,
și nesfârșirea Zâmbetelor,
ale căror,
Buchete de Iubire,
ne-au fost aruncate,
sub roțile tăioase,
ale trenurilor de Clipe,
în care ne călătoreau Sufletele,
orbite de Iluziile Vieții și Morții,
care nu le lăsau să afle,
că florile lor,
eram noi înșine.

51) Obraji stafidiți

Conștiința a devenit,
 un produs publicitar,
pe masa dezmățului,
 unui Dumnezeu,
care și-a făcut din Creație,
 un fetiș al Debusolării,
din care Cimitirele de Cuvinte,
țes textura putredă,
 a cărnii Clipelor,
pe care cioclii Destinelor,
sunt fericiți să o înmormânteze,
însoțiți de alaiul Deșertăciunilor,
pierdut,
adânc în Inimile Viselor noastre,
care au încetat să mai trimită,
Sângele Orizonturilor largi,
obrajilor stafidiți ai Dorințelor,
Unicul care cunoaște Calea Eliberării.

52) Îndemnați mereu

Lacrimile de ceară ale Cuvintelor,
se topesc pe fețele Înțelesurilor,
brăzdate de ridurile adânci ale Creației,
care mușcă adânc și surd,
din carnea Clipelor,
presărate pe Țărâna întrupărilor,
pentru a însămânța cu ele,
Suferința unei Lumi,
al cărei Non-Sens Existențial,
a rămas,
Deșertăciunea,
din care suntem îndemnați mereu,
să ne clădim masa cea de taină,
a Fericirii,
la care să ni se așeze,
Iluziile Vieții și Morții.

53) La care încercam să ne vindem

Căzute în brațele Șansei,
care și-a devorat Libertatea,
pe taraba Foamei de noi înșine,
la care încercam să ne vindem,
Compromisurile,
cu Iluziile Vieții și Morții,
strânse în coșurile,
care ne creșteau dizgrațios,
pe obrajii Viselor,
în care încă mai credea,
Destinul pierdut și prăfuit,
al Suferinței,
unei Lumi,
ostilă și rece,
cu fiecare pas al Sentimentelor,
care ne calcă grele și apăsătoare,
Inimile.

54) Dincolo de parbrizul aburit

Stropi de vorbe goale,
lovesc ștergătoarele de Amintiri,
ajutându-mă să văd,
dincolo de parbrizul aburit,
al Promisiunilor deșarte,
pe care le-am primit în dar,
de la Icoanele unor Vise,
ce-mi străjuiau pereții ruinați,
ai catedralei Sufletului unei Iubiri,
la care vroiam să mă rog,
conștient fiind,
că Trecutul este atât de greu,
încât îmi va strivi,
toate Cuvintele tale,
în praf de Vorbe,
aruncat în Ochii goi,
ai Orizontului Singurătății,
unui Destin,
care nici azi,
nu știu ce caută,
printre atâtea Vorbe,
din ce în ce mai obraznice,
dezgustătoare, meschine, imorale, josnice,
ale Zilelor indiferente,
ce par că nu se mai opresc.

55) Orizont fugar

Atâtea flori de Lumină Divină,
ne-a dăruit Zâmbetul fierbinte al Iubirii,
printre grădinile multicolore de Gânduri,
pe care le semănam,
cu Simțămintele Nesfârșirii,
încât am ajuns,
să ningem cu noi înșine,
peste Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
până când l-am troient,
cu atât de multă Visare,
încât a rămas împotmolit,
în Eternitatea Clipei,
din care nu va mai reuși să iasă niciodată,
să ne atenționeze,
că Iluziile Vieții și Morții,
ne-au îndemnat Pașii Cuvintelor,
să treacă podurile Suferințelor,
care ne despărțeau,
pe noi înșine,
de Nemurirea Iubirii,
rămânând pentru totdeauna,
în Privirea tristă a Orizontului fugar,
de sine însuși,
al Singurătății.

56) Cu o singură mușcătură

Resturi de vene,
ale Uitării,
încă mai duc,
gârbovite și amenințate,
de Inima fără Suflet,
a Cuvântului Facerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
sângele Orizonturilor triste și însingurate,
ale unei Creații,
din ce în ce mai abătute,
chiar și atunci,
când îngenunchează la Icoana contrafăcută,
a unei Iubiri,
dintre Sfinții părinți ai Suferinței,
și Eternitățile Clipelor,
irosite pe Vorbele goale,
obraznice și obscene,
din privirile pierdute ale Banilor,
ce știu că în afară de Iluziile Existenței,
nu pot cumpăra nimic,
cu toată valoarea lor falsă și plină de venin,
îndeajuns încât să ucidă,
cu o singură mușcătură,
orice Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut.

57) Nici măcar o singură zi în plus

Cearcănele de frunze ruginite,
ale Cuvintelor,
cad greoi și surd,
peste Sentimentele ofilite,
ale Marilor Tăceri,
din care ne tăiem fiecare,
câte o felie de Gând,
care se sfarmă numaidecât,
în pălmile reci și muncite,
ale Orizontului,
care ne-a anunțat solemn,
că nu ne mai poate ține împreună,
în pensiunea Privirii lui,
nici măcar,
o singură zi,
în plus.

58) Cămașa nepurtată a Iubirii

Atunci când Fericirea,
ne-a trântit ușa,
 Viitorului,
în nasul fără miros,
 al Destinului,
din care Sentimentele,
 și-au împletit,
 fără știrea noastră,
cununi de flăcări,
 ce ne ardeau Visele,
pe rugul unui Timp,
 din care,
ne-am țesut,
 Cămașa Iubirii,
pe care n-am mai purtat-o niciodată,
fiindu-ne prea strâmtă,
la balul Iluziilor Vieții și Morții,
unde ne dansam,
 până la epuizare,
Clipele Singurătății.

59) Căzută accidental

Ochii înroșiți ai Zorilor,
din Întrebările obosite ale Fântânii secate,
de Sentimente,
ne mai îndeamnă și acum,
să încercăm iarăși,
cu unghiile descărnate ale Zilelor,
să scoatem din adâncurile Ființei,
Apa Uscată,
a Iluziilor Vieții și Morții noastre,
care să ne spele,
Pașii sterpi ai Sentimentelor,
rătăciți prin deșerturile Nesfârșirii,
prin care se pare,
că ne-am fi pierdut pentru totdeauna,
Iubirea,
căzută accidental,
din brațele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

60) Propriile Inimi de Cer

Riduri deshumate,
 de Amintiri,
răsar din amneziile frunții,
 unui Trecut,
rămas doar în suflarea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ni se prelinge,
pe sângele Orizonturilor,
 singure și abătute,
ce nu-și mai găsesc,
propriile Inimi de Cer,
care să le bată,
 Eternitățile Clipelor,
unor Iubiri.

61) Care vuia în noi

Naufragiat,
 în lacrima Cuvântului,
 zâmbetului Fericirii tale,
încercam să mă regăsesc,
 în țărmurile Viselor,
care-mi spărgeau valurile Destinului,
la tălpile Neputinței,
de a-mi întâlni Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
despre care am aflat pe urmă,
că a fost înecat,
în oceanul Iluziilor Vieții și Morții,
care vuia în noi,
încă de când am fost răpiți,
de către Destin,
din Amintirile propriului Viitor.

62) Atunci când este cântărită

Mi-am acoperit fața Întrebărilor,
cu vălul Amintirii tale,
de praful Zâmbetului rece și indiferent,
al Despărțirii,
devenit,
din ce în ce mai des și mai înecăcios,
pe buzele înghețate ale Cuvintelor,
care începuseră să tușească,
cu Înțelesurile însângerate și rănite,
ale Viitorului muribund,
care-mi oprea prin agonia lui,
respirația Speranțelor,
repetându-mi fără încetare,
la urechile Destinului,
cât de grea și apăsătoare,
poate fi Durerea Singurătății,
atunci când este cântărită,
pe balanța Adevărului Absolut,
de către Iubire.

63) Prăpăstiile adânci ale Cuvintelor tale nerostite

Oricât de mult aș încerca,
să pot muri,
în gândurile descompuse,
ale Iluziilor Vieții,
voi primi ca dar,
Viața acestei Lumi a Nimănui,
tocmai de la Iluziile Morții,
care-mi vor arăta,
prăpăstiile adânci,
ale Cuvintelor tale nerostite,
de către viitoarele,
Singurătăți de Clipe,
încă nenăscute,
datorate,
lipsei de discernământ,
a Creației,
față de care mă simt obligat,
să te salvez,
din ghearele neputinței,
propriului Destin,
de a rămâne fără de mine
și care ne-a răpit,
din Amintirile Viitorului,
propriei noastre Iubiri.

64) Apa Fericirii

Ziduri pătate,
cu scutecele Cuvintelor,
nenăscute,
pierdute pe holurile interminabile,
de Suspine,
prin maternitățile,
Privirilor reci și insalubre,
ale căror robinete,
de Apă a Fericirii,
nașterii unor Eternități de Clipe,
s-au deteriorat,
într-atât,
încât ne inundă lacrimile Despărțirii,
de noi înșine,
ce nu mai pot fi reparate,
ci doar înlocuite,
de Iluziile Vieții și Morții noastre,
atunci când vor crede de cuviință,
să ne semneze certificatele de deces,
ale Iubirii.

65) Nu vor să înțelegi

Nu căuta niciodată Fericirea,
în exteriorul tău,
unde Pașii Gândurilor îți devin din ce în ce mai grei,
atunci când ți se adâncesc,
în noroiul Țărânii propriei Întrupări,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vor să înțelegi,
că interiorul Ființei tale,
este la fel de nesfârșit,
precum tot ceea ce te înconjoară,
cu deosebirea că ești tu,
gata oricând să-ți poți explora,
Lumile pline de magie și mister,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care te așteaptă,
de dinainte de a te naște,
ca să-i poți conștientiza,
Existența.

66) Simplitatea ne apropie

Simplitatea,
este podul Sensului Existenței,
care în mod inconștient,
ne apropie,
de Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
ce nu are încă,
îndeajuns de multe picioare,
pe care să ni se sprijine Voința,
atunci când trebuie să lupte,
cu Iluziile Vieții și Morții noastre,
ale căror valuri,
ne lovesc necontenit,
țărmurile sfărâmate,
ale Conștiinței.

67) Ciobul Dumnezeu

Ne naștem,
îndeajuns de datori Morții,
încât să avem dreptul de a muri,
dar nu vom putea cumpăra niciodată,
Clipele care nu ne sunt Predestinate,
chiar și de către,
Non-Sensul Existenței,
pentru a trăi,
oricât de ieftine ar fi acestea,
pe galantarele Catedralei Suferințelor,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pe soclul Deșertăciunii,
care ne este tăiată în felii,
de Ciobul Dumnezeu,
provenit,
din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial,
pentru a ne fi servită,
ca delicatesă aleasă,
pe patul morții,
fiecărei Clipe,
prin care ne trecem,
Iluzia propriei noastre Existențe.

68) Din vulcanii vieților noastre

Riduri adânci,
 de Clepsidre refulate,
ne duc torentele Cuvintelor însângerate,
spre oceanul învolburat,
 al Marii Taine,
care ne-a fost sculptată,
 de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
în Genele Gândurilor,
pe scările cărora au călcat,
undeva-cândva,
toți Pașii strămoșilor Suferințelor noastre,
oricât ar fi fost aceștia de abătuți,
sub razele de gheață,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le pustiau Amintirile despre Viitor,
cu tunetele și fulgerele,
Absurdului neînțeles,
al Lumii care se sprijinea,
pe Cunoașterea încă nenăscută,
ce avea să erupă,
din vulcanii vieților noastre.

69) Căzut în brațele propriei Predestinări

Prăpăstiile necuprinse ale Gândurilor,
ne înghit Amintirile Viitorului,
în hăurile Uitării de noi înșine,
care ne lovește,
cu săgețile ascuțite și otrăvite,
ale Non-Sensului Existențial,
ce vrea să clădească,
pe oasele Viselor noastre,
carnea Deșertăciunii,
a cărei gust este atât de râvnit,
de Ciobul Dumnezeu,
căzut în brațele propriei Predestinări,
din Marea Spargere a Totului Primordial,
care reflectă,
Suferința acestei Lumi,
pentru a ne orbi,
Ochii Sufletelor noastre de Cer,
unicii ce mai puteau primi Lumina Divină,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

70) Numele vitrinii propriei Priviri

Alunecând printre ruinele Viselor,
am căzut adânc,
într-unul,
care-și trase obloanele Speranțelor,
de pe strada Destinului meu,
fără a mă lăsa să-i deslușesc,
numele vitrinii propriei Priviri,
până când am vrut să mă ridic,
din Lumea Fericirii,
pe care mi-o clădise,
fiindcă nu puteam crede,
într-o epavă,
de la marginea drumului unei Conștiințe,
pe care nu o lua nimeni în seamă,
după cum mi-au șoptit Iluziile Vieții și Morții,
și atunci Visul mi-a spus,
că nu mă voi mai putea reîntoarce,
niciodată în mine,
dacă voi pleca,
și nu l-am crezut,

nici nu l-am înțeles,
până când am realizat,
că acela eram Eu,
de dinainte de Marea Iluzie,
a Spargerii Totului Primordial,
iar numele Visului,
era Iubire.

71) A reflectat Iubirea distorsionat

Ne înălțăm Catedrale reci și pustii,
străjuite de Zidurile cenușii,
ale Cuvintelor de plumb,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au clădit armele Furtunilor,
ce vor spulbera Suferințele acestei Lumi,
ducându-le cât mai adânc,
în pustiurile închisorilor,
Întrupării noastre,
unde-și ispășesc pedepsele,
Sufletele care au avut vina,
să dorească Libertatea,
despre care le șoptise,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
al unei Iubiri,
care nu poate fi recunoscută,
aici,
fiindcă Ciobul Dumnezeu,
a reflectat Iubirea distorsionat,
după ce a căzut,
din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial,
transformând-o în Durere.

72) Cu cine ne-ar înlocui?

Nu cred că Dumnezeu,
și-a întrebat Conștiința vreodată,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
ne-ar elibera de noi înșine,
cu cine ne-ar înlocui?

Cu propriul său Sine,
oglindit în Ciobul Marii Iluzii a Spargerii,
Totului Absolut,
sau cu Păcatele Originare ale Creației sale,
care ar urca la rang de Adevăr Absolut,
cărora ar trebui să le dea dreptate?

73) Conceptul de Sfințenie

Printre atâtea Rătăciri,
răstignite pe soclul Credinței,
este și Conceptul de Sfințenie,
gândit cu tacâmurile Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le folosesc să servească,
Deșertăciunea,
gătită după ultima modă a Bucătăriilor,
Infernului,
născut ca să ne prosternăm Conștiințele,
la o Divinitate atât de străină,
de propriul nostru Sine,
încât ne întemnițează,
până și Cimitirele de Cuvinte ale Facerii,
pe care le-am adresa,
propriul nostru Străin al Subconștientului,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
călcată în picioarele de plumb ale Răzbunării,
din catacombele Catedralelor Durerii,
care se închină la Păcatele Originare,
ale Ciobului cu nume de Dumnezeu,
în care ni se reflectă Cunoașterea,
născut din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial.

74) Tutunul tare și aspru al Viselor

Ramurile tăiate ale Cuvintelor,
lăcrimează pe lamele ascuțite,
ale topoarelor de Orgolii,
din Privirile tăioase și sterpe,
care vor să îngenuncheze,
Sângele răstignit al Orizonturilor,
pe Genele ofilite ale Libertăților,
pe care le-au folosit Străbunii Gândurilor,
să-și răsucească în ele,
tutunul tare și aspru,
al Viselor,
pe care să-l fumeze,
până li se îngălbeneau degetele Adevărurilor,
și realizau cât de mincinoase pot fi acestea,
atunci când ne determină,
să ne închinăm Păcatelor Originare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne înmormântează în fiecare zi,
Speranțele.

75) Străin

Întreaga Iluzie a Existenței,
se bazează pe Crez,
indiferent cum ar fi acesta,
frumos sau urât,
alb sau negru,
bun sau rău,
el trebuie să fie cărămida principală,
care stă la temelia Catedralelor Suferinței,
sau la industria spirituală a Deșertăciunii,
pe care o folosesc Iluziile Vieții și Morții,
la împletirea Sensurilor Existenței,
în așa fel,
încât toate să ducă,
la Absurd, Angoasă,
dar mai ales,
la adevărata înstrăinare de noi înșine,
astfel încât să ne considerăm,
propriul Subconștient al Adevărului Absolut,
Străin.

76) Pe Tărâmurile acelorași Coșmaruri

De ce suntem forțați,
de către Iluziile Vieții și Morții,
să ne urcăm Destinul pe spatele gârbovit,
al propriei Înstrăinări de noi înșine?,
fără să ajungem în vârful vreunei Speranțe,
care să ni se împlinească,
chiar dacă ar rătăci,
pe valurile înspumate,
ale Sângelui Ochilor de Cer,
care ne privesc prin Orizonturile,
pe care nu le vom atinge niciodată,
și în ale căror Gene,
se află strămoșii Suferințelor noastre?,
care și ei,
au încercat să cucerească,
aceleași Vise,
să prindă aceleași Orizonturi,
sfârșind pe Tărâmurile,
acelorași Coșmaruri ca și noi,
de ce?

77) În carnea și oasele Clipelor

Poduri încinse-n,
 Infernul Cimitirelor de Cuvinte,
pe care am fi vrut să le trecem,
îngenuncheați la fața ridată a Lacrimii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă nu am fi fost opriți,
 de Iluziile Vieții și Morții,
 care ne-au cerut drept vamă,
propriul nostru Sine,
pe care nu l-am cunoscut niciodată,
fiindcă stătea ascuns,
 în Genele adânci ale Strămoșilor,
 tuturor Cuvintelor Facerii acestei Lumi.

Atunci când ne-am văzut pentru prima oară,
Sinele,
ne-am dat seama că murisem,
că de fapt,

niciodată,
nu am fost nici cel mai scurt timp,
ceea ce credeam că suntem,
în carnea și oasele Clipelor,
și astfel am reușit,
să ne îmbrățișăm pentru prima oară,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Iubind.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore),

semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general,

dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al

catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune

psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag

seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de

scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru,

mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din

semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a

înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului,

defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi

are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate,

cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi

aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta

înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere

fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și**

realitate, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme

- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007

- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018Existential Anguishes -

Philosophical poems the United States of America 2018

- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors

of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015

- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of

Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei ceşti de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003

- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN

- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-poeme filosofice-